

usnesení přičí se zákonu o podmíněném odsouzení a propuštění, který vyjma případ odst. 2 § 18 nezná možnosti odvolati pravoplatný výrok a dodatečně naříditi výkon trestu (srov. výnos min. spr. ze dne 7. srpna 1921 č. 15.580/1921). Tu však nejde o takový výjimečný případ, neboť nově zavedené trestní řízení proti podmíněčně odsouzenému se nevztahovalo na zločin, nýbrž na přečin. Proto bylo vyhověti opravnému prostředku, podanému generální prokuraturou ve smyslu § 441 tr. ř. pro zachování právní jednotnosti, vysloviti porušení zákona a poněvadž toto porušení stalo se na úkor odsouzeného, bylo v smysle posl. odst. § 442 tr. ř. zároveň zrušiti shora označenou část usnesení okresního soudu a pominouti tu část výroku, v níž byl nařízen výkon trestu vězení, uloženého rozsudkem okresního soudu ze dne 16. srpna 1928 čís. T V 291/28-10.

Čís. 4626.

Nedbale ve smyslu § 290 tr. zák. jednal obžalovaný, svěřil-li samostatné řízení motorového vozidla nezkoušenému řidiči; ani faktickým, třeba i častějším řízením motorového vozidla není prokázána úplná způsobilost řidiče k samostatnému jeho řízení.

(Rozh. ze dne 8. února 1933, Zm IV 557/32.)

Obžalovaný inž. J. M., posadiv se do přívěsného vozíku, svěřil řízení svého motocyklu nezkoušenému K. K-ymu a dopustil, že K. K. se vydal na cestu za tmy s nedostatečným osvětlením; jedal po pravé straně silnice, najel K. K. na protijedoucí povoz A. S-a; nárazem byli řidič K. K. a spolujezdec na motocyklu A. W. vymrštni a zraněni tak, že oba zemřeli; kočí A. S. utrpěl těžké poškození na těle. Soud prvního stoluce uznal obžalovaného inž. J. M. vinným dvojnásobným přečinem zabiti člověka z nedbalosti a přečinem těžkého poškození na těle z nedbalosti (§§ 290, 291, 310 odst. II tr. zák.). Odvolací soud však pominul kvalifikaci podle §§ 291, 310 odst. II tr. zák., ježto obžalovaný v tomto případě nevykonával funkci řidiče a není ani řidičem z povolání, a kvalifikoval trestný čin obžalovaného jako dvojnásobný přečin podle § 290 tr. zák. a jednonásobný přečin podle § 310 odst. I tr. zák.

Nejvyšší soud zmateční stížnost obžalovaného, založenou na č. 1 a) § 385 tr. ř., pokud napadala skutkový stav, odmítl, jinak ji zamítl.

Z d ů v o d ů:

Proti rozsudku vrchního soudu ohlásil a provedl obžalovaný zmateční stížnost podle čís. 1 a), 3 § 385 tr. ř. a vrchní prokurátor podle č. 2 § 385 tr. ř. Na základě důvodu zmatečnosti podle č. 1 a) § 385 tr. ř. tvrdí obžalovaný, že nespáchal nic, co by mohlo býti považováno s jeho strany za nedbalost a že úraz zavínil jediné A. S. Námitka stěžovatele,

že při určitých okolnostech je přípustné, aby silostroj řídil nezkoušený řidič, nemá v tomto případě závažnosti, poněvadž okolnosti tyto, jak byly znalcem uvedeny (při výcviku, při nehodě za jízdy) v tomto případě nebyly dány. Tvzení, že nedostatek šoférské legitimace není v logické souvislosti s úrazem proto, poněvadž K. K. řídil po celé měsíce jeho auto a motorku a byl s řízením jich obeznámen, nevyvrací příčinnou souvislost mezi nedbalostí obžalovaného, že svěřil motorku A. K-ovi k samostatnému řízení, a mezi nastalým úrazem, poněvadž faktickým, byť i častějším řízením silostroje není prokázána úplná způsobilost řidiče k samostatnému řízení silostroje a obžalovaný z namítané okolnosti nemohl důvodně usuzovati o úplné způsobilosti K. K-yho k samostatnému řízení silostroje, což ostatně prokázala i jízda sama, při níž řidič K. K. osvědčil nezkoušenost a nevědomost co do nejzákladnějších povinností při jízdě silostrojem. Obžalovaný dopustil se tedy nedbalosti, když svěřil samostatné řízení motorky nezkoušenému řidiči K. K., kteroužto nedbalost tím spíše mohl nahlédnouti, poněvadž je sám zkoušený řidič silostrojů. Nedbalost stihá obžalovaného dále i proto, že se pustil na cestu za tmy s nedostatečným osvětlením silostroje, neboť kapelní elektrická lampička byla za daných okolností, jak nižší soudy správně dovozují, zřejmě nedostatečná, což obžalovaný tím více mohl rozpoznati, poněvadž podle zjištění vrchního soudu byl před nastoupením jízdy od dělníků u něho zaměstnaných varován, aby se bez náležitého osvětlení na cestu nevydal. Obžalovaného stihá tedy nedbalost ve směrech nižšími soudy správně uvedených a nedbalost tato měla za následek nastalou srážku a úraz a je tedy v příčinné souvislosti s úrazem. Proto zodpovídá obžalovaný za trestné činy. Okolnost, že A. S. úraz spoluzavinil, obžalovaného neexkulpuje.

Čís. 4627.

Při služebné starší 18 let nebude zpravidla její věk o sobě pokládati za důvod ochrany podle § 132 III tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. února 1933, Zm I 939/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. září 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem z části dokonaného z části nedokonaného svedení ke smilstvu podle §§ 8, 132 III tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného jeví se býti důvodnou, pokud s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje, že rozsudek postrádá zjištění skutečností, odůvodňujících v souzeném případě zákonný znak »svěření«